

Gåtur i mindernes by 2

Karen Dalgaard kigger indenfor på Westergaards Hotel og møder hotelejer Hildigun Graakjær, som viser hende den bog, som hotellet i nyere tid er blevet omtalt i.

Mezzosopran Karen Dalgaard har endnu engang besøgt Videbæk - byen, hvor det hele begyndte

- Helt ærlig Karen, du må altså snart til at holde med det der. Tænk dog på dig selv. Det er alt, alt for besværligt! Sådan lyder meldingen mange gange i Karen Dalgaards verden, når hun op mod jul medbringer familie og venner, at hun endnu en gang agter at tage noget fra København til Videbæk, medbringende store kjo-ler, store højttalere og en hel masse teknisk udstyr. Turen går til plejehjemmet Bakkely, hvor hun hvert år op til jul giver koncert. Karen Dalgaards mor, Maria Dalgaard, boede på stue 32

døden og alt det, vi mennesker oplever midt imellem. Det er ikke tilfældigt, at vi sidder til venstre for midten. Det gjorde Karens mor også altid, og Karen fortæller med et glimt i øjet, at da hun blev voksen, stiftede egen familie og kom hjem til jul, satte hun sig bevidst til højre - for lissom at markere, at det var blevet nye tider!

Karen Dalgaard er ikke døbt i Videbæk Kirke. Hun er født i Skjern og er døbt dér, men hun har haft sin opvækst i Videbæk, hvor forældrene Maria og Hans Dalgaard i mange år drev butikken Dalgaard Guld, Sølv, Ure, Optik i Bredgade. Senere lod forældrene den bygning opføre i Søndergade, hvor der i dag er Profil Optik og Vestergaard Ure, Guld, Sølv. Karen er konfirmeret i Videbæk, og de prædikener, hun hørte i Videbæk som ung, har aldrig forladt hendes sind. Især Esmarchs prædikener mindes hun med stor glæde.

- De prædikener, jeg har hørt i den her kirke, voksede meget, men de var lekslede meget, og de prædikener, jeg har hørt »over there«, fortæller hun. Med ordene »over there« mener hun naturligvis København.

Karen Dalgaard bor i dag i København, er gift med Maxwell Sehested og er mor til en datter på 24 år, som hun har fra et tidligere ægteskab.

Hun er operasanger, giver med jævne mellemrum koncerter i eget hjem og har optrådt et væld af steder, bl.a. sammen med operaen i Malmø. Hun har sunget i mange forskellige kirker, og der er også en del kirker på repertoiret op til jul i år. 20. december skal hun f.eks. synge i Den Tysk Reformerte Kirke i København. Hun skal synge en alt-solo med orkester, soloen er fra Bachs kantate nummer 79, og hun skal også synge i en solokvartet.

- Der er en fantastisk lyd i sådan et kirkerum. Jeg kan godt li' at komme i kirkerne, og jeg ville vildt gerne give koncert her i Videbæk Kirke en dag. Det rum, man har skabt efter udvidelsen, er jo helt vidunderligt, fortæller Karen, som sang ved julegudstjenesterne i Videbæk Kirke i 2010 og senest ved moderens begravelse.

Sangen i hjertet

Da vi besøger kirken, er den lokale sangerinde Tina

Lynderup ved at gøre klar til dagens baby-samlesang.

De to sangerinder hilser på hinanden, og da mødrene med de små babyer begynder at trille ind med barnevogne, får vi os en snak om musikens betydning for store og små.

Karen Dalgaard har sangen i sit hjerte. Den er en passion, der fylder hele hendes liv, og hun har i sit liv måttet kæmpe for at få lov til at beholde friheden til at vælge sangen til. Hun har en baggrund i musikvidenskab på Københavns Universitet, og hun har sideløbende med andre uddannelser studeret klassisk sang hos forskellige sanglærere og undervises nu af den kendte Bonna Søndberg.

Karen Dalgaard føler på sine ældre dage, at hun har fået en kunstnerisk opblomstring og optræder i øjeblikket sammen med den unge operasangerinde Magdalena Kozyra. De ledsages af koncertpianist Fredrik Malmqvist.

På vej ud på kirkegården passerer vi de nyligt nedlagte flisesten med Bibel-citater, og vi går hen til afdelingen med urnegravsteder og standser op foran et gravsted. Her ligger Karens forældre. Karen stopper op et øjeblik foran gravstedet og kaster så et blik på gravstenene tæt derved. Hun begynder at læse navne og årstal.

- Jeg kender rigtigt mange af dem, der ligger begravet her på kirkegården. Det er underligt, som ens tilknytning til et sted pludselig forandres, den dag man ikke har sine forældre mere. Den dag, de dør, mister man automatisk kontakten til en hel masse mennesker, fortæller Karen, som hvert år har den glæde, at nogle gamle bekendte dukker op for at høre hendes koncert på Bakkely. Det skete også ved koncerten mandag i sidste uge, hvor hun bl.a. fik sig en god snak med en gammel spejder-veninde. Hun fik desuden en invitation til et besøg i Videbæk men takkede nej. Det kræver sin kvinde at tage toget herover med så stor en oppakning, give koncert og så rejse den lange vej tilbage igen. Kræfterne rakte ganske enkelt ikke til et besøg.

Jamen, er det ikke...?

Selv om der er gået masser af år, kan Karen stadig alle navnene på hendes klassekammerater, og når hun fortæller om livet i Videbæk i gamle dage, bruger hun massevis af navne - også øgenavne

- og hun kender, og husker, historien bag hvert enkelt af dem.

Efter besøget i Videbæk Kirke går turen til Westergaards Hotel. Her møder vi Hildigun Graakjær, som driver hotellet sammen med ægtemanden Bent. Hun genkender Karen og siger:

- Vi leverede mad til Karens mor i mange år og fulgte på den måde med i børnenes liv, også i Karens.

Turen tilbage til Bakkely går gennem den julepyntede by, hvor Karen kaster et blik ind i smøgen til højre for advokatkontoret. Inde i den smøge lå engang hendes barndoms-hjem. Her gjorde vi holdt på sidste års gåtur. Det gør vi ikke i år, for kulden bider, og på turen gennem byen snakker vi om den store udvikling, der har været i en by som Videbæk.

- Da jeg var barn, var her syv eller ni slagtere, og jeg kan huske, at vi børn gik til slagteren efter pålæg til vores madpakker. Det er helt utroligt, at her nu ikke er én eneste slagterbutik mere, fortæller operasangerinden, som foran byens idrætscenter fortæller om dengang, der ikke lå et svømmebad men et mudderbad dér!

- Her badede vi som barn, omgivet af vandrotter. Senere, da svømmebadet blev bygget, blev det min mors ét og alt. Hun morgensvømmede hver eneste morgen, og jeg og mine søstre svømmede med vores søster, når vi var hjemme til påske. Det var hyggeligt, fortæller hun.

Varme og vemod

Op så er vi tilbage ved plejehjemmet.

En ældre mand venter på at høre Karen til toget i Herning. Hun har sovet på Bakkely efter koncerten og har - før inter-

viewet/gåturen - pakket alt udstyret og kjoerne ned, så det er klar til afhentning. Hun bliver fotograferet foran plejehjemmets skulptur midt på p-pladsen og fortæller, at hun et år fik en vase foræret af støttekredsen efter endt koncert. Den blev hun vældigt glad for. På vassen var skulpturen afbilledet.

- Skulpturen er så kær, synes jeg, og jeg er rigtig glad for at jeg tog turen herover igen i år. Det var dejligt at være her igen, og jeg tager tilbage til København med en god og varm følelse. Men også med vemod, for meget er lavet om, siden jeg var her sidst, fortæller Karen Dalgaard og forklarer, at den kvinde, der akkompagnerede hende ved sidste års koncert, er død, og venne-kredsen på plejehjemmet har skiftet formand. Der er desuden mange af beboerne på Sletten, hvor hendes mor boede, der er blevet meget dårligere i det år, der er gået.

Efter besøget i Videbæk skrev Karen Dalgaard på facebook:

- Det gik rigtig godt med koncerten i Videbæk, og jeg fik stående applaus og gav ekstranummer - de bad om Carmen - de fik Carmen - går nu til ro med et smil på læben. Livet er ikke det værste, man har...

Op det har hun jo ganske ret i. Livet er bestemt ikke det værste, man har, og det giver mening at vende tilbage til det sted i verden, hvorfra ens færd den sig udspinder. Så må de »over there« tænke, hvad de vil. Karen Dalgaard nyder gensynet med sin hjemby, og på Bakkely håber de garanteret på at få lov til at høre bysbarnet synge opera igen til næste år.

- as

Et besøg i Videbæk Kirke bliver det også til. Karen Dalgaard drømmer om en dag at få mulighed for at give koncert i det nyistandsatte kirkerum.

